

Arrest

nr. 149 120 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. LAFORCE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2013 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring af bij de gemeente Brecht.

1.2. Op 31 juli 2014 wenst de verzoekende partij samen met dhr. C. bij de gemeente Brecht een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.3. Op 26 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 1 september 2014 weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Brecht om in de bevolkingsregisters melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning. Tegen voormelde beslissing gaat de verzoekende partij in beroep.

1.5. Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten

(...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod/ Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 20/10/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 1/10/2014 (bijlage 13). Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Brecht vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van twee jaar opgelegd.”

1.7. Op 31 oktober 2014 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Brazilië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de formele motiveringsplicht, de citering van de motieven van de bestreden beslissing en de citering van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet en artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat laatstgenoemde bepaling duidelijk stelt dat in elk individueel dossier rekening moet worden gehouden met alle elementen uit het dossier om vervolgens de gepaste duur vast te stellen van het inreisverbod, dat het bepalen van een ‘maximum’ duur van drie jaar impliceert dat de wetgever speling heeft voorzien en dat een termijn van minder dan drie jaar toegekend kan worden, dat hoewel de verwerende partij motiveert waarom een inreisverbod

werd gegeven, zij niet begrijpt waarom haar een inreisverbod van drie jaar werd betekend, dat de verwerende partij niet toelicht waarom op haar (naar het zeggen van de verwerende partij 'maximum') termijn van twee jaar wordt toegepast. Zij stelt niet te begrijpen waarom de verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar haar specifieke situatie, dat deze in haar zogenaamde motivering wel melding maakt van het feit dat zij en haar partner een verklaring wettelijke samenwoning wensen af te sluiten, doch nalaat te vermelden dat tegen de weigering tot registratie beroep werd ingediend bij de bevoegde Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Zij vervolgt dat niet ernstig kan betwist worden dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2014 haar werd betekend op het ogenblik dat er reeds een beroepsprocedure hangende was, dat het nu net dit bevel is dat mede aan de basis ligt van de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, ongeacht haar concrete situatie, steeds en in elk geval te verduidelijken waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd voor een inreisverbod. Uit de bewoordingen van de wet leidt zij ondubbelzinnig af dat ten eerste steeds een belangenafweging moet worden gemaakt en dat alle elementen en haar individuele situatie dienen te worden onderzocht om de duur van het inreisverbod vast te kunnen stellen en ten tweede dat als de wet een maximumtermijn van drie jaar voorziet, de wet eveneens een inreisverbod van minder dan drie jaar toelaat. Zij wijst er voorts op dat artikel 74/11, §2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij de mogelijkheid biedt om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod net omwille van humanitaire redenen, dat het duidelijk mag zijn dat uit de samenlezing van de beide bepalingen afdoende blijkt dat de termijn van het inreisverbod op zeer specifieke wijze dient te worden gemotiveerd rekening houdende met alle omstandigheden, dat bij gebrek aan motivering omtrent het toekennen van een bepaalde duur van een inreisverbod, willekeur ontstaat, dat de verwerende partij geenszins motiveert waarom haar de maximumtermijn, echter wel van twee jaar, werd betekend en waarom op haar situatie geen kortere termijn van toepassing zou kunnen zijn, dan wel geen termijn. Zij wijst erop dat een inreisverbod een scheiding inhoudt met haar Belgische partner, alsmede het feit dat zij haar eigen proces niet zal kunnen bijwonen.

De verzoekende partij herhaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 1 oktober 2014, mede aan de grondslag ligt van de thans bestreden beslissing, dat dit bevel haar werd betekend op het ogenblik dat reeds een procedure hangende was bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen inzake de weigering registratie wettelijke samenwoning. Zij wijst haar erop dat haar amper een drietal weken na betekening van het bevel haar op 20 oktober 2014 opnieuw een bevel wordt betekend en zij wordt opgesloten in het gesloten centrum, waar haar op hetzelfde ogenblik de bestreden beslissing wordt betekend. De verzoekende partij stelt geen polemiek te voeren betreffende de haar betekende bevelen, doch dat niettemin onbetwistbaar dient te worden vastgesteld dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, met name dat zij op dat ogenblik reeds een procedure had ingeleid bij de Rechtbank van Eerste Aanleg dewelke haar persoon in alle aspecten aanbelangt, dat evenmin rekening wordt gehouden met het feit dat de zaak nog steeds hangende is en zal worden behandeld op de zitting van 15 december 2014, dat bij het opleggen van het inreisverbod de verwerende partij op geen enkele wijze aandacht heeft besteed aan dit gegeven, dat nochtans vaststaat dat het inreisverbod voor een periode van twee jaar aanzienlijke gevolgen heeft voor haar, nu zij haar eigen proces niet kan voeren en aldaar niet aanwezig kan zijn. De verzoekende partij stelt dat het recht om aanwezig te zijn op het eigen proces, in zoverre het de persoon van de desbetreffende partij aanbelangt, een grondrecht is dat wordt gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, dat alle redelijkheid en zorgvuldigheid dan ook zoek is en een schending van artikel 6 van het EVRM vaststaat. Zij vervolgt dat gelet op de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt, op geen enkele wijze een inreisverbod van twee jaar kan verantwoord worden. De verzoekende partij verduidelijkt dat zij zich op het grondgebied bevindt sedert eind 2013 samen met haar Belgische partner, met wie zij voordien in Brazilië reeds een relatie had aangeknoopt, dat zij beiden op hetzelfde adres wonen, dat zij onmiddellijk een aankomstverklaring afleggen met het oog op het aanvangen van hogere universitaire studies, dat de ambtenaar van Brecht nagelaten heeft het nodige te doen, zodat haar aankomstverklaring reeds was vervallen, dat op 31 juli 2014 het ontvangstbewijs van de verklaring wettelijke samenwoning afgeleverd wordt, dat amper één maand later de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brecht de registratie weigert, louter op basis van een (voor haar ongekend) advies van de verwerende partij, dat de ambtenaar bovendien stelt dat zij zich niet kan laten leiden door persoonlijke verhalen, dat dit nochtans de essentie is in het onderzoek naar de wettelijke samenwoning, dat de zaak in verband met de wettelijke samenwoning wordt ingeleid in september 2014 en aldaar uitgesteld naar de zitting van 15 december 2014, dat haar op 1 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van zeven dagen werd betekend, dat op 20 oktober 2014 haar een bijlage 13septies, alsmede de bestreden beslissing werden betekend, dat zij op 31 oktober 2014 het land heeft verlaten. De verzoekende partij stelt dat het vaststaat dat de duur van het inreisverbod evenredig moet zijn met het doel en de reden voor de oplegging ervan, dat gelet op het voorgaande het proportionaliteitsbeginsel

geschonden is door de duur van het inreisverbod op twee jaar vast te stellen. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit volgens haar relevante rechtspraak van de Raad (RvV 27 november 2012, nr. 92 111; RvV 2 februari 2013, nr. 96 520; RvV 19 december 2012, nr. 93 942). De verzoekende partij leidt uit voornoemde rechtspraak een actieve rol voor de verwerende partij af.

Als besluit stelt de verzoekende partij dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid kan worden of de verwerende partij bij het opleggen van de termijn van twee jaar voor het inreisverbod is overgegaan tot een individueel onderzoek naar haar individuele situatie. Uit de door haar geciteerde rechtspraak van de Raad leidt de verzoekende partij af dat de verwerende partij zorgvuldig hoort tewerk te gaan door een individueel onderzoek naar haar individuele situatie te voeren. Zij meent dat de verwerende partij zich ervan dient te vergewissen of de vreemdeling in kwestie een gezinsleven heeft in België (of per uitbreiding de Schengenzone) en of hij dat gezinsleven in het land van herkomst kan verderzetten, dat bij gebreke aan een dergelijk onderzoek en een dergelijke belangenafweging de beslissing in alle onredelijkheid wordt genomen, dat de uitvoering van een inreisverbod gedurende twee jaar een schending zou kunnen inhouden van artikel 8 van het EVRM wanneer er sprake is van een duurzame relatie tussen de verzoekende partij en haar partner, dat krachtens artikel 8 van het EVRM zij recht heeft op eerbiediging van haar privéleven en gezinsleven, dat de inmenging door de overheid met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts is toegestaan indien dit bepaald is bij de wet en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen. De verzoekende partij stelt nogmaals dat de verwerende partij heeft nagelaten een onderzoek te voeren naar haar gezinssituatie en nagelaten heeft een belangenafweging te maken alvorens te beslissen tot de termijn van twee jaar bij het opleggen van het inreisverbod. Zij meent dat de verwerende partij zich in haar motivering beperkt tot de reden van het toevoegen van een inreisverbod aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20 oktober 2014, doch met geen woord rept over de reden van de toekenning van de termijn van twee jaar, dat de termijn per definitie kan variëren van één dag tot drie jaar. Zij is van mening dat een termijn van twee jaar een onredelijke termijn is dewelke niet in overeenstemming is met het doel en de reden om de Schengenzone niet te kunnen betreden, aangezien zij zich wenst te vestigen bij haar partner in België in de nabije toekomst, nu zij er vertrouwen in heeft dat de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen het oprecht karakter van de relatie zal bevestigen, in zoverre zij uiteraard aanwezig zal kunnen zijn, dat zij dan ook van mening is dat de termijn voor een inreisverbod tot een minimum herleid had kunnen worden, indien rekening werd gehouden met alle omstandigheden.

2.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de partner van de verzoekende partij terug in Brazilië is en dat zij gehuwd zijn en een echte levensgemeenschap vormen, dat de Belgische staat een manifeste appreciatiefout maakte, dat uit de documenten blijkt dat er geen voldoende graad van zekerheid is, dat de hogere rechtsnormen worden geschonden, dat het hetzelfde zal zijn voor de erkenning van hun huwelijk, dat zij zelfs niet kan terugkeren.

2.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld welke wettelijke bepaling werd toegepast en op basis van welke feitelijke vaststellingen de verwerende partij besloot om de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Er werd in de bestreden beslissing tevens uiteengezet welke gegevens de verwerende partij ertoe brachten te opteren voor een inreisverbod gedurende een termijn van twee jaar. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd.

De verzoekende partij toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat in voorliggende zaak niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat het inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In het bijzonder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 1 oktober 2014. Dat dit ondertussen achterhaald is gezien de repatriëring van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan het bestreden inreisverbod. De verzoekende partij betwist immers niet dat op het moment dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd zij nog geen gevolg had gegeven aan het eerdere bevel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar werd opgelegd. Er is dus geen sprake van enige maximale termijn zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het in de bestreden beslissing verwijzen naar de termijn van twee jaar als ‘maximumtermijn’ betreft een materiële vergissing van de verwerende partij die geen invloed heeft op de motieven van de bestreden beslissing en de rechten van verdediging van de verzoekende

partij, daar uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat zij zich niet vergist heeft over het feit dat de haar opgelegde termijn voor het inreisverbod twee jaar bedraagt.

2.6. De verzoekende partij stelt dat niet wordt toegelicht waarom de termijn van twee jaar wordt opgelegd. Evenwel blijkt duidelijk uit het bestreden inreisverbod, dat de termijn van twee jaar als volgt wordt verantwoord: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 1/10/2014 (bijlage 13). Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen. Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Brecht vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoonst aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van twee jaar opgelegd.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing *in casu* aldus wel degelijk gemotiveerd waarom zij een inreisverbod oplegt voor de duur van twee jaar, en niet voor een kortere termijn.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 1 oktober 2014 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Daar op 20 oktober 2014 werd vastgesteld dat zij nog steeds in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de wettelijke vereiste binnenkomst- of verblijfsdocumenten, zoals blijkt uit het bevel van 20 oktober 2014, is het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vaststelt dat de verzoekende partij weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

2.8. De verzoekende partij is echter van mening dat rekening houdend met het gestelde in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de duur dient bepaald te worden rekening houdend met alle elementen van het dossier, dat weliswaar gewezen werd op haar aanvraag tot wettelijke samenwoonst, doch dat geen rekening werd gehouden met het beroep dat zij tegen de negatieve beslissing ingevolge voornoemde aanvraag instelde bij de Rechtbank van Eerste Aanleg voordat het bevel van 1 oktober 2014 werd genomen. Zij wijst erop dat het inreisverbod tot gevolg heeft dat zij van haar partner gescheiden wordt alsook dat zij het proces inzake het voornoemde beroep op 15 december 2014 niet zal kunnen bijwonen, waardoor artikel 6 van het EVRM geschonden is.

De Raad wijst erop dat het feit dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar nog niet definitief is geworden niet verhindert dat de gemachtigde rekening houdt met deze beslissing. Een overheidsbeslissing wordt immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de samenwoonst werd geweigerd omdat de ambtenaar van burgerlijke stand vaststelde dat de samenwoonst niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het is niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om het feit dat een ambtenaar van de burgerlijke stand, na een onderzoek, weigerde een samenwoonst toe kennen omdat deze samenwoonst er niet op was gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, te betrekken bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Voorts heeft de verzoekende partij geen actueel belang bij het middel waar zij erop wijst dat het inreisverbod tot gevolg heeft dat zij van haar partner gescheiden zal worden alsook dat zij het proces inzake het voornoemde beroep op 15 december 2014 niet zal kunnen bijwonen waardoor artikel 6 van het EVRM geschonden is, daar zij er bij monde van haar raadsheer ter terechtzitting op wees dat haar partner haar vervoegd heeft in het land van herkomst en het genoemde proces reeds plaats heeft gevonden, zodat een nietigverklaring van het inreisverbod omwille van het niet in overweging nemen van deze elementen (scheiding van haar partner en het niet kunnen bijwonen van het proces), haar geen genoegdoening betreffende deze grieven meer kan verschaffen.

De Raad besluit dat de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat een ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde een positieve beslissing te nemen betreffende de gevraagde samenwoonst omdat deze samenwoonst was gericht op het verwerven van een verblijfsrecht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de gemachtigde gegevens buiten

beschouwing heeft gelaten die haar er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Uit het bestreden inreisverbod blijkt immers dat rekening werd gehouden met de voorgehouden relatie met haar partner maar dat wordt verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand waarbij de samenwoning werd geweigerd omdat hij oordeelde dat er sprake was van een schijnrelatie. De verzoekende partij kan aldus ook niet dienstig voorhouden dat geen onderzoek werd verricht naar haar specifieke situatie. *In casu* blijkt dan ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij.

Gelet op het feit dat met de specifieke omstandigheden, het gezinsleven van de verzoekende partij, rekening werd gehouden, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij rekening diende te houden met het loutere feit dat tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een beroep werd ingediend. Zoals reeds uiteengezet werd, wordt een overheidsbeslissing immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij net voor de betekening van de bestreden beslissing de politieambtenaar gevraagd heeft om de documenten (waaruit een beroep tegen voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkt) over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, doch heeft zij er geenszins op gewezen op welke wijze dergelijke documenten zouden aantonen dat zij verhinderd is het grondgebied te verlaten of op welke wijze het ingestelde beroep en de voorziene zittingsdag ertoe leiden dat het niet redelijk zou zijn haar te verbieden gedurende een bepaalde termijn België binnen te komen.

Immers dient te worden opgemerkt dat niet blijkt dat de *in casu* bestreden beslissing houdende het inreisverbod een wezenlijke invloed heeft op de mogelijkheid van de verzoekende partij en haar partner om de reeds ingestelde procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 1 september 2014 verder te zetten. De verzoekende partij kan zich in deze procedure immers laten vertegenwoordigen door haar advocaat waarvan mag worden verwacht dat hij bij machte is haar belangen naar behoren te verdedigen. Uit de bepalingen van artikel 6 van het EVRM kan ook niet worden afgeleid dat een vreemdeling die een procedure in België wenst te voeren niet is onderworpen aan de bepalingen van de vreemdelingenwet. Deze verdragsbepaling kan geenszins worden aangewend als een soort vrijgeleide om zonder enige verblijfstitel in een land te verblijven.

De Raad merkt nogmaals op dat de verzoekende partij geen actueel belang heeft bij het argument dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de voorziene zittingsdag, daar het proces inzake het beroep reeds heeft plaatsgehad. De Raad merkt ten overvloede op dat de raadsheer van de verzoekende partij ter terechtzitting geen opmerkingen maakt over de voormelde zaak. Zo is het de Raad niet duidelijk of deze zaak nog hangende is of de verzoekende partij reeds een uitspraak heeft bekomen inzake haar beroep.

Voorts moet worden opgemerkt dat bij een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van samenwoning, het de verzoekende partij vrijstaat om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen omwille van humanitaire redenen conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre de raadsheer van de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat uit de documenten een graad van onzekerheid blijkt, dat dit hetzelfde zal zijn met de erkenning van hun huwelijk, beperkt zij zich tot loutere hypothetische beweringen, die geenszins vermogen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.10. Tenslotte merkt de Raad opdat het inreisverbod niet verhindert dat de partner van de verzoekende partij haar bezoekt in haar land van herkomst of elders, wat dan ook reeds geschiedde volgens de raadsheer van de verzoekende partij.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat noch een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 6 van het EVRM en artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt.

2.12. De Raad merkt voorts op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van haar administratieve geschiedenis in België, doch toont zij niet aan dat het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar onevenredig is, gelet op die omstandigheden. Zij toont immers met een dergelijke uiteenzetting niet aan om welke redenen het feit dat zij gedurende twee jaar het Belgisch grondgebied niet meer mag betreden, onredelijk zou zijn. Zij wijst er immers op dat zij sedert eind 2013 samen met haar Belgische partner in België is, dat zij op hetzelfde adres wonen en dat op 31 juli 2014 een ontvangstbewijs van de verklaring wettelijke samenwoningst werd afgeleverd, doch de Raad wijst er nogmaals op dat uit het bestreden inreisverbod blijkt dat rekening werd gehouden met de voorgehouden relatie met haar partner maar dat wordt verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand waarbij de samenwoningst werd geweigerd omdat hij oordeelde dat er sprake was van een schijnrelatie.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij bij aankomst onmiddellijk een aankomstverklaring aflegde met het oog op het aanvatten van hogere universitaire studies doch dat de ambtenaar te Brecht heeft nagelaten om tijdig het nodige te doen, zodat de aankomstverklaring reeds was vervallen, toont zij evenmin aan dat de duur van het inreisverbod disproportioneel zou zijn, nu uit haar verklaringen in het verzoekschrift geenszins blijkt dat zij nog steeds dergelijke studies beoogt waardoor een snellere terugkeer op het Belgische grondgebied noodzakelijk is. Uit haar verklaringen ter gelegenheid van de interceptie door de politie op 20 oktober 2014 (zoals blijkt uit het administratief verslag dat zich in het administratief dossier bevindt) blijkt ook geenszins dat zij hogere universitaire studies beoogt. Het administratief verslag vermeldt *“(…) Betrokkene meldt ons nog verder dat zij ongeveer 8 maanden Nederlands en Frans studeert in België. Verder heeft zij een Braziliaans diploma voor psychologie. Zij wenst die werk verder te zetten in België. (...)”*. Hieruit blijkt evenmin dat de verzoekende partij tot doel had een aanvraag als buitenlandse student in te dienen.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het beroep ingeleid tegen de negatieve beslissing inzake de wettelijke samenwoningst, wijst de Raad naar wat dienaangaande in bovenstaande uiteenzetting reeds uiteengezet werd.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brecht de registratie van de samenwoningst weigert, louter op basis van een (voor haar ongekend) advies van de verwerende partij, wijst de Raad erop dat het onderzoek wettelijke samenwoningst van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brecht zich baseert om de registratie van de samenwoningst te weigeren, zich in het administratief dossier bevindt, zodat het voor de verzoekende partij mogelijk was hiervan kennis te nemen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de ambtenaar stelt dat zij zich niet kan laten leiden door persoonlijke verhalen, dat dit nochtans de essentie is in het onderzoek naar de wettelijke samenwoningst, voert zij in wezen kritiek op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brecht waarbij de verklaring van de wettelijke samenwoningst geweigerd wordt. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van dergelijke kritiek.

De Raad wijst er nogmaals op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld, nu deze bepaling enkel van toepassing is *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* en de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is.

2.14. Betreffende de verwijzing naar en citering uit de rechtspraak van de Raad door de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat uit alle geciteerde arresten blijkt dat de beslissing houdende het

inreisverbod werd vernietigd doordat uit de bestreden beslissing en/of het administratief dossier niet bleek dat de gemachtigde enige afweging of onderzoek had gedaan naar de specifieke omstandigheden van de vreemdeling en/of dat geen motivering dienaangaande terug te vinden was in de beslissing van de gemachtigde. *In casu* echter werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die haar er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, dat uit het bestreden inreisverbod immers blijkt dat rekening werd gehouden met de voorgehouden relatie met haar partner maar dat wordt verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand waarbij de samenwoning werd geweigerd omdat hij oordeelde dat er sprake was van een schijnrelatie. Bovendien wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en

gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Zelfs daargelaten de vraag naar het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te waarborgen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen welke omstandigheden het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zij toont immers niet aan dat het onmogelijk is voor haar partner haar te vergezellen, in tegendeel wijst de raadsheer van de verzoekende partij er ter terechtzitting op dat haar partner haar intussen heeft vervoegd in haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk maakt dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.16. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER